

تأثیر صنعت آبرزی پروری بر اقتصاد

دکتر رضا اسدی مدیر کل دفتر بهداشت ، پیشگیری و مدیریت بیماریهای آبرزیان

سازمان دامپزشکی کشور

صنعت آبرزی پروری با کمک به رشد اقتصادی از طریق تولید، تجارت و اشتغال، تأثیر قابل توجهی بر تولید ناخالص داخلی یک کشور دارد. این صنعت با افزودن ارزش به تولیدات اولیه و ایجاد درآمد از طریق صادرات، درآمد ملی را افزایش می دهد. همچنین آبرزی پروری باعث ایجاد شغل، رونق بخشی به فعالیت های اقتصادی در بخش های مرتبط و حمایت از درآمد خانوارها می شود و در نهایت به توسعه کلی اقتصادی کشور کمک می کند.

در حالت کمی صنعت آبرزی پروری به سه شکل بر فعالیت های اقتصادی تأثیر می گذارد ۱- تأثیر مستقیم که مربوط به عملیات خود بخش آبرزی پروری بر فعالیت های اقتصادی است ۲- تأثیر غیرمستقیم که زنجیره تأمین از جمله خرید نهاده های آبرزیان و خدمات مربوط به کسب و کارها در این بخش رخ می دهد و ۳- تأثیر القایی که مربوط به مزایای اقتصادی گسترده تری است و زمانی ایجاد می شود که شاغلین و ذینفعان بخش آبرزی پروری و زنجیره تأمین آن ، دستمزدهای خود را در بازار مصرفی مثلاً در مراکز خرده فروشی محلی، استفاده می کنند.

در یک نگاه تفسیری در خصوص چگونگی تاثیر آبی پروری بر اقتصاد و تولید ناخالص داخلی می توان این موارد را عنوان نمود:

۱- افزایش تولید: آبی پروری مستقیماً عرضه غذاهای آبی را افزایش می دهد و این می تواند علاوه بر کمک به صادرات ارزشمند، منبع غذایی مناسب برای مصرف داخلی باشد. در نتیجه به تولید ناخالص داخلی کمک می کند.

۲- ارزش افزوده: بخش آبی پروری از طریق فرآوری، بسته بندی و توزیع به تولید اولیه ارزش می افزاید و سهم خود را در اقتصاد ملی افزایش می دهد.

۳- درآمد صادراتی: محصولات آبی پروری، به ویژه گونه های با ارزش، می توانند درآمد صادراتی قابل توجهی داشته باشند و مستقیماً به تراز پرداخت ها و کل تولید اقتصاد کشور کمک کنند.

۴- ایجاد شغل: صنعت آبی پروری مشاغل مستقیم و غیرمستقیم، از جمله مشاغل مزرعه داری، فرآوری، حمل و نقل و صنایع خدماتی مرتبط، ایجاد می کند.

۵- اثرات زنجیره تأمین: آبی پروری فعالیت اقتصادی را در صنایع پشتیبان مانند تولید خوراک دام، تولید تجهیزات و تحقیق و توسعه افزایش می دهد

۶- درآمد و هزینه های خانوار: افزایش اشتغال و دستمزد در بخش آبی پروری به درآمد بالاتر خانوار منجر می شود که به نوبه خود قدرت خرید مصرف کننده را افزایش داده و به رشد اقتصادی بیشتر کمک می کند.

۷- توسعه پایدار: شیوه های پایدار آبی پروری می تواند سهم بلندمدت این بخش را در توسعه اقتصادی تضمین کند و در عین حال اثرات زیست محیطی را به حداقل برساند.

۸- امنیت غذایی: آبی پروری می تواند با ارائه منبع قابل اعتمادی از پروتئین و سایر مواد مغذی، به ویژه در مناطقی که صید ماهی در حال کاهش یا بهره برداری بیش از حد است، امنیت غذایی را افزایش دهد.

۹- رشد اقتصادی در مناطق ساحلی و روستایی: آبریز پروری می‌تواند سواحل را فعال کند و فعالیت اقتصادی را مجدداً احیاء و افراد را شاغل و صاحب درآمد نماید.

۱۰- کاهش فقر: آبریز پروری با ایجاد شغل و درآمد، می‌تواند به کاهش فقر و بهبود معیشت، به ویژه در کشورهای در حال توسعه، کمک کند.

۱۱- تاثیر بر اقتصاد آب محور: آبریز پروری یکی از اجزای کلیدی اقتصاد آبی است که بر توسعه پایدار منابع دریایی تمرکز دارد.

سازمان خواربار و کشاورزی ملل متحد، صنعت آبریز پروری را بعنوان یکی از صنایع کلیدی در تولید پایدار مواد غذایی و توسعه اقتصادی معرفی کرده است. طبق آخرین پیش‌بینی‌های سازمان ملل متحد، جمعیت جهان می‌تواند در سال ۲۰۳۰ به حدود ۸/۵ میلیارد نفر، در سال ۲۰۵۰ به ۹/۷ میلیارد نفر، در سال ۲۱۰۰ به ۱۰/۴ میلیارد نفر افزایش یابد و بیش از دو سوم از کل مردم در مناطق شهری زندگی خواهند کرد بنابراین، این روند از افزایش جمعیت جهانی و رشد شهرنشینی به ناچار، نیاز به پروتئین و در نتیجه تقاضا برای محصولات دریایی برای تغذیه کافی و متعادل را در آینده نزدیک افزایش خواهد داد از طرفی این صنعت به عنوان منبع پایدار تجارت بین الملل برای برخی کشورها بویژه کشورهای ساحلی محسوب می‌شود لذا این صنعت در آینده، سهم قابل توجه تری در رشد اقتصادی خواهد داشت. بنابراین انجام بررسی‌ها و اقدامات لازم برای آگاهی یافتن از سهم صنایع آبریز در تولید ناخالص داخلی برای ارزیابی تأثیر تولید شیلات بر رشد اقتصادی بسیار مهم و اجتناب ناپذیر است. با توجه به اهمیت موضوع، نیاز است تلاش‌های قابل توجهی برای گردآوری داده‌ها در مورد سهم صنعت آبریز در تولید ناخالص داخلی در سطح ملی و استانی انجام گردد.

دلایل زیادی وجود دارد که نشان می‌دهد آبریز پروری یک نیروگاه اقتصادی جهانی است که معیشت را تأمین می‌کند و می‌تواند محرک توسعه اجتماعی باشد. این امر مشاغلی را برای مناطق محروم در کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه ایجاد می‌کند و مزایای اجتماعی قابل توجهی

را از نظر دسترسی به غذا، زیرساخت‌ها، آموزش و مراقبت‌های بهداشتی دارد. البته ضرورت دارد به رفاه اجتماعی مرتبط با آبی‌پروری از منظر تأثیر بر نابرابری درآمدها بشکل جدی تری پرداخته شود و این مستلزم آن است که محققان و دانشمندان این صنعت علاوه بر تمرکز بر اقتصاد آبی‌پروری به تأثیرات اجتماعی آن نیز بپردازند

آنچه مشخص است، اینکه توسعه پایدار و تولید مسئولانه آبی‌پروری در درازمدت، بدون مشارکت کامل اتحادیه‌ها و تولیدکنندگان در فرآیند تصمیم‌گیری و تنظیم مقررات، قابل دستیابی نیست. چنین مشارکتی منجر به توانمندسازی آبی‌پروران و اتحادیه‌های آنها و حرکت به سمت افزایش خودبهبودی و شیوه مدیریت بهتر می‌گردد